

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobkyně: **Lidl Česká republika v. o. s.**, se sídlem Nárožní 1359/11, Praha 5, zastoupená JUDr. Pavlem Dejlem, Ph.D., LL.M., advokátem se sídlem Jungmannova 745/24, Praha 1, proti žalované: **Státní zemědělská a potravinářská inspekce, ústřední inspektorát**, se sídlem Květná 504/15, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě - pobočka v Olomouci ze dne 22. 5. 2019, č. j. 65 A 14/2018 – 76,

takto:

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Žalovaná rozhodnutím ze dne 15. 12. 2017, č. j. SZPI/AN868-94/2017, částečně změnila (v části týkající se odkazu na zákonné ustanovení) a ve zbytku potvrdila rozhodnutí Státní zemědělské a potravinářské inspekce, inspektorátu v Olomouci, ze dne 28. 6. 2017, č. j. SZPI/AN868-91/2017. Posledně uvedeným rozhodnutím správní orgán prvního stupně uložil žalobkyni úhrnnou pokutu ve výši 930 000 Kč podle § 17f písm. d) zákona č. 110/1997 Sb., o potravinách a tabákových výrobcích a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů, ve znění účinném do 30. 6. 2017 (dále jen „*zákon o potravinách*“), a povinnost k úhradě nákladů řízení, a to celkem za 14 správních deliktů dle téhož zákona, jichž se měla žalobkyně ve svých provozovnách dopustit.

[2] Proti rozhodnutí žalované brojila žalobkyně žalobou u Krajského soudu v Ostravě - pobočka v Olomouci (dále jen „*krajský soud*“), jenž ji rozsudkem ze dne 22. 5. 2019, č. j. 65 A 14/2018 – 76, zamítl jako nedůvodnou.

[3] Pro účely tohoto řízení o kasační stížnosti je významné, že žalobkyně v žalobě namítala nepřezkoumatelnost obou správních rozhodnutí. Podle ní správní orgány dostatečně neodůvodnily, jak dospěly k vyčíslení výše pokuty při aplikaci absorpční zásady.

[4] Krajský soud této námitce nepřisvědčil. Uvedl, že hodnotícím úvahám správních orgánů obou stupňů nemá co vytknout. Svou podrobností a precizností vysoce překračují standard hodnotících úvah správních orgánů v rozhodnutích ve věcech správního trestání, s nimiž se krajský soud ve své rozhodovací činnosti setkává. Veškeré úvahy správních orgánů jsou přezkoumatelné a v souladu s judikturními zásadami, na něž žalobkyně v žalobě odkazovala. Podle krajského soudu se správní orgány nedopustily pochybení, které by spočívalo v pouhém konstatování, že k nějaké okolnosti přihlédly, aniž by hodnotily, zda k ní přihlédly ve prospěch či v neprospěch žalobkyně. Je zřejmé, za který z deliktů byla sankce primárně uložena a jakým způsobem bylo zohledněno, že byly spáchány i delikty zbývající. Podle krajského soudu žalovaná správně vysvětlila podstatu absorpční zásady a aplikovala ji způsobem, který odpovídá běžné správní praxi.

[5] Krajský soud též konstatoval, že žalobkyní vznesený požadavek na „*rozpoložkování*“ uložené pokuty na jednotlivé částky se absorpční zásadě příčí. Závěrem uvedl, že při ukládání správního trestu v oblasti veřejného práva není správní orgán povinen brát na zřetel možnost soukromoprávního uplatnění regresních nároků sankcionovaného subjektu.

[6] Proti rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále jen „*stěžovatelka*“) kasační stížnost z důvodů, které podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) soudního řádu správního (dále jen „*s. ř. s.*“).

[7] Stěžovatelka uvádí, že pokud krajský soud aproboval nepřezkoumatelné správní rozhodnutí, zatížil tím napadený rozsudek též nepřezkoumatelností. Krajský soud „*nedostatečně posoudil*“ stěžovatelčinu žalobní argumentaci, protože nezohlednil specifickou povahu případů, ve kterých správní orgány ve společném řízení projednávají více správních deliktů a ukládají úhrnnou pokutu. Stěžovatelka má za to, že v těchto případech se zvyšují požadavky na odůvodnění konkrétní výše uložené úhrnné pokuty, aby bylo možné přezkoumat, zda byla náležitě zohledněna zákonná kritéria, a tedy zda uložená pokuta není výsledkem libovůle.

[8] Poté shrnuje judikaturu Nejvyššího správního soudu ke kvalitě odůvodnění při ukládání úhrnné pokuty. Zdůrazňuje, že podle ní musí správní orgán podrobně odůvodnit, k jakým hlediskům přihlédl a jaký vliv mělo to které hledisko na výši pokuty. Uložená pokuta tak musí být zdůvodněna způsobem nepřipouštějícím rozumné pochyby o tom, že odpovídá všem okolnostem řešeného případu. Nepostačuje naopak, pokud správní orgán pouze uvede, že k nějakému aspektu přihlédl, aniž by sdělil, jakou hodnotu, byť abstraktně vyjádřenou, tomuto aspektu přiřadil. Též nepostačuje, pokud správní orgán

pokračování

pouze uvede polehčující a přitěžující okolnosti, aniž by vysvětlil, jak jednotlivé okolnosti ovlivnily jeho úvahy o výši pokuty.

[9] Stěžovatelka má za to, že z judikatury Nejvyššího správního soudu též plyne, že správní orgány musejí ve svých úvahách zohlednit aplikaci absorpční metody, a tedy skutečnost, že sankce je ukládána za více správních deliktů. Jinak by nebylo možné přezkoumat správní uvážení při uložení pokuty. Konkrétně pak stěžovatelka dovozuje, že správní orgány musejí určit, jakou konkrétní výši pokuty ukládají za nejzávažnější správní delikt (určí se tak základ pro výpočet úhrnné pokuty), a dále určit, jak konkrétně, popřípadě zda vůbec ostatní správní delikty způsobují zvýšení pokuty. Postoj krajského soudu ke kvalitě odůvodnění správních rozhodnutí označuje stěžovatelka za benevolentní a má za to, že závěry krajského soudu fakticky vedou ke snížení požadavků kladených na odůvodnění rozhodnutí, jež je výsledkem společného řízení ohledně více správních deliktů.

[10] Stěžovatelka také vytýká krajskému soudu, že až nekriticky vyzdvihuje rozsáhlost odůvodnění správních rozhodnutí. Nezabýval se však dostatečně tím, zda výsledná částka pokuty je přezkoumatelná, respektive zda lze zjistit, co bylo základem pro její výpočet.

[11] Dále rovněž nesouhlasí s názorem krajského soudu, že by hodnotící úvahy správních orgánů byly precizní. Krajský soud zde podle ní nesprávně ztotožnil kvantitu s (obsahovou) kvalitou odůvodnění správního rozhodnutí. Stěžovatelka poukazuje na správní praxi Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „ÚOHS“), jenž stanovil pravidla pro ukládání sankcí v dokumentu nazvaném *„Postup při stanovení výše pokut ukládaných za porušení zákona o ochraně hospodářské soutěže“*. Podle něho ÚOHS nejprve stanoví částku pokuty za delikt, za který lze uložit nejprísnější sankci, a poté zohledňuje další sbíhající se delikty, které mohou vést ke zvýšení pokuty za každý takový delikt až o 25 %. Správní praxe se tedy dle stěžovatelky neubírá směrem, jenž aproboval krajský soud v napadeném rozsudku.

[12] Stěžovatelka dále vytýká krajskému soudu, že se sice „*rámcově vyjádřil*“ k jejím žalobním argumentům ohledně důsledků tvrzené nepřezkoumatelnosti úvah správních orgánů pro její právní postavení, zejména pro případné uplatnění regresního nároku vůči dodavatelům, ovšem nezabýval se jejich podstatou, respektive skutečným obsahem. Stěžovatelka dle svého vyjádření nepožadovala, aby správní orgány zohlednily soukromoprávní aspekty (regresní nároky vůči faktickým původcům správních deliktů) při ukládání sankcí, jak dovodil krajský soud. Poté rekapituluje svoji žalobní námitku, v níž se dovolávala principu bezrozpornosti a jednoty právního řádu a požadovala, aby správní orgány ve svém rozhodování braly v úvahu též (mimo jiné) ustanovení občanského zákoníku o náhradě škody a § 4 odst. 2 písm. h) zákona č. 395/2009 Sb., o významné tržní síle při prodeji zemědělských a potravinářských produktů a jejím zneužití (dále jen „*zákon o významné tržní síle*“), jenž upravuje podmínky, za nichž stěžovatelka jako odběratel může vymáhat náhradu škody po svém dodavateli.

[13] Závěrem stěžovatelka poukazuje na ústavní aspekty věci: dovozuje, že její pohledávka na náhradu škodu vůči dodavatelům je součástí jejího majetku, jenž požívá ústavněprávní ochrany podle čl. 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Pokud by správní orgány odůvodnily, jakou mírou se jednotlivé správní delikty podílely na celkové výši uložené pokuty, lépe by tím naplnily preventivní funkci trestu. Kromě zrušení

napadeného rozsudku a rozhodnutí žalované stěžovatelka též navrhuje, aby Nejvyšší správní soud nařídil ve věci jednání, na kterém by bylo umožněno řádně projednat její kasační stížnost a náležitě objasnit všechny relevantní skutečnosti týkající se uplatněných kasačních námitek.

[14] Žalovaná ve svém vyjádření ke kasační stížnosti označuje kasační stížnost za nedůvodnou. K dílčím argumentům pak uvádí, že požadavek stěžovatelky na náležité odůvodnění úhrnné pokuty je nedůvodný a prakticky nerealizovatelný. Je přesvědčena, že odůvodnění výše pokuty a aplikace absorpční zásady bylo dostatečné a odpovídá závěrům judikatury, kterou stěžovatelka citovala. K odkazované metodice výpočtu pokut, kterou užívá ÚOHS, žalovaná připouští, že takový postup je možný. Existují však k němu jiné alternativy: jinou cestou může být srovnávání obdobných případů v dosavadní praxi správního orgánu, vytváření statistik apod.

[15] Žalovaná dále uvádí, že postup při ukládání pokuty navrhovaný stěžovatelkou není v souladu s absorpční zásadou, neboť není možné pokutu stanovit tak, že by se sečetla výše trestů za jednotlivé delikty. Dle zákona musí být uložen trest společný v rámci jedné sazby pokuty na základě citovaných kritérií. Naopak není možné stanovit, jak se přesně každý dílčí delikt podílí na konečné výši pokuty. Též cituje z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 7. 2013, č. j. 7 As 15/2013 – 56, podle něhož absorpci sazeb nelze zaměňovat s absorpcí jednotlivých sankcí. Soud tehdy uvedl, že „[v] českém správním trestání (stejně jako v trestním právu) se (...) zásada absorpční spočívající v absorpci sankcí neuplatní. Správní orgán poměřuje toliko sazby sankcí za jednotlivé delikty a posléze uloží pokutu za delikt nejprůšněji sankcionovatelný. Neurčuje možné sankce za jednotlivé delikty s tím, že by posléze uložil jen tu nejvyšší z nich. Žalovaný tedy nebyl povinen ve svém rozhodnutí uvádět, s jakými konkrétními pokutami pracoval. Takový postup by byl naopak nesprávný.“ Podle žalované se stěžovatelka nemůže domáhat požadavku na vyčíslení výše pokut za jednotlivé správní delikty, protože by byl též v rozporu s dosavadní správní praxí a judikaturou.

[16] Odmítá též tvrzení stěžovatelky, že by za jednání byla *de facto* odpovědná jiná osoba (např. dodavatel). Pokud se stěžovatelka odvolává na zákon o významné tržní síle, účelem jeho úpravy je právě zabránit jednostrannému vynucování si výhodnějších podmínek; takovým jednáním by mohlo být i to, že stěžovatelka jako odběratel přeučtuje pokutu dodavateli. Pokud stěžovatelka chtěla namítat, že přes její veškerou snahu došlo k porušení zákona v důsledku jednání dodavatele, mohla k tomu v rámci správního řízení navrhnout důkazy nebo předložit své stanovisko. Nic takového neučinila. Navíc ve většině správních deliktů, o nichž správní orgány v dané věci rozhodovaly, se jednalo o zjevné vady, které mohly být stěžovatelkou při vynaložení náležité péče odstraněny. K porušení jejích povinností tedy vůbec nemuselo dojít.

[17] Na vyjádření žalované reagovala stěžovatelka replikou. Úvodem tvrdí, že praxe vedení společných řízení je účelová a je zřejmě vedena snahou zvýšit inkaso částek z uložených pokut. Opakuje svůj návrh na nařízení jednání, neboť věc má podle ní precedenční charakter a právě na jednání by stěžovatelka mohla objasnit okolnosti věci a její kontext.

pokračování

[18] Stěžovatelka dále vytýká žalované, že ve svém vyjádření líčí kasační námitky zavádějícím způsobem. Upozorňuje, že neargumentovala tím, že by správní orgány měly v případě ukládané úhrnné pokuty vyčíslit výši pokut za jednotlivé přestupky, respektive neusiluje o to, aby se sečetla výše trestu za jednotlivé přestupky. Stěžovatelka ve skutečnosti namítá, že v posuzovaném případě správní orgány nepřezkoumatelným způsobem určily částku úhrnné pokuty čítající 930 000 Kč.

[19] Stěžovatelka též popírá, že argumentovala tím, že by správní orgán měl v případě úhrnných pokut uvádět pokuty za jednotlivé sbíhající se delikty a poté vybrat tu nejprísnejší. Naopak argumentuje tím, že by z rozhodnutí mělo být seznatelné, jak správní orgán určil základ úhrnné pokuty (vycházející z pokuty za přestupek nejprísnejší sankcionovatelný) a do jaké míry, respektive v jakém rozsahu se ostatní přestupky podílely na navýšení základu úhrnné pokuty.

[20] Podle stěžovatelky se v projednávané věci jedná o případ, v němž jí byla uložena souhrnná pokuta i za přestupky, jejichž původcem je její smluvní partner (dodavatel). Odmítá, že by vymáhání škody, odpovídající části pokuty uložené za takový přestupek, bylo v rozporu s dobrými mravy. Případné vymáhání odpovídající části pokuty po tomto partnerovi je v souladu se zákonem o významné tržní síle, neboť takový postup tento zákon výslovně předvídá.

[21] Žalovaná na repliku stěžovatelky reagovala vyjádřením ze dne 13. 11. 2019. Zdůrazňuje, že požadavek stěžovatelky na určení základu pro výpočet pokuty a vyčíslení dílčích pokut za jednotlivé přestupky je nedůvodný a nerealizovatelný. Není možné stanovit, jak přesně se každý přestupek podílí na výši pokuty. Pokud by žalovaná hodnotila všechna kritéria ve vztahu ke všem přestupkům, vedlo by to k paralýze činnosti správního orgánu. Poukázala na rozdílnost praxe ÚOHS a SZPI; inspekce totiž – na rozdíl od ÚOHS – ve společném řízení projednává desítky až stovky přestupků.

[22] Nejvyšší správní soud nejdříve hodnotil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 102, věta první s. ř. s.), proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná a stěžovatelka je řádně zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud poté přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.).

[23] Kasační stížnost není důvodná.

[24] Nejvyšší správní soud předesílá, že o téměř identické kasační stížnosti téže stěžovatelky týkající se stejné právní otázky rozhodoval v rozsudku ze dne 1. 6. 2020, č. j. 9 As 299/2019 – 43. Jeho závěry poté přejala i další judikatura tohoto soudu (rozsudky ze dne 9. 6. 2020, č. j. 1 As 110/2020 – 50, ze dne 18. 8. 2020, č. j. 10 As 130/2020 – 66, a ze dne 7. 1. 2021, č. j. 7 As 293/2020 – 40). Nyní rozhodující senát považuje tuto judikaturu za setrvalou, s tam vyjádřenými závěry se plně ztotožňuje, a v podrobnostech na ně odkazuje. Pro účely odůvodnění tohoto rozsudku níže tyto závěry jen stručně rekapituluje.

[25] Shodně jako v judikovaných věcech, je i v nyní projednávané věci předmětem sporu kvalita odůvodnění správních rozhodnutí o uložení úhrnné pokuty za použití absorpční zásady a následný postup krajského soudu, jenž tato rozhodnutí aproboval. Též shodně s judikovanými případy je jádrem kasační argumentace stěžovatelky požadavek, aby správní orgán „položkově“ určil přesné částky, na jejichž základě vypočítal uloženou pokutu, a taktéž určil vždy ve vztahu ke každému dílčímu správnímu deliktu, v jaké míře se podílel na celkové výši pokuty. Tento požadavek nemá oporu v zákoně z důvodů uvedených níže.

[26] Nejvyšší správní soud k tomu v rozsudku č. j. 9 As 299/2019 – 43, uvedl následující: *„Trestání souběhu záleží v každém jednotlivém případě na povaze a závažnosti sbíhajících se správních deliktů. Bude-li závažnost nejtěžšího správního deliktu velmi vysoká, budou mít ostatní bagatelní delikty na výši úhrnné sankce jen minimální vliv [ve výjimečném případě by mohlo dojít až k absorpci deliktů (souběh by byl pouze zdánlivý) a pachatel by za ostatní delikty dokonce nebyl vůbec uznán vinným]. Naopak velmi vysoká závažnost ostatních sbíhajících se správních deliktů by se měla ve výměře sankce vycházející z nejtěžšího deliktu (především je-li jeho závažnost nízká) odrazit. Uvedené však neznamená, že by se výsledná úroveň závažnosti souhrnu sbíhajících se deliktů 'rovnala vždy jakémusi aritmetickému součtu všech dílčích konkrétních úrovní závažnosti' (viz Šámal, P. a kolektiv. Trestní zákoník. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, str. 593; k použití trestněprávní teorie v oblasti správního trestání viz rozsudek ze dne 31. 5. 2007, č. j. 8 As 17/2007 - 135, č. 1338/2007 Sb. NSS; přiměřeně srov. též rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 19. 11. 1962, sp. zn. 9 Tz 30/62, R 13/1963 tr.)“* (zvýraznění bylo přidáno).

[27] V témže rozsudku soud výslovně odmítl požadavek stěžovatelky na kvantifikaci dílčích položek úhrnné pokuty: *„Správní orgány jsou povinny náležitě odůvodnit, na základě jakých úvah dospěly k uložení výměře (úhrnné) sankce. V této souvislosti jsou povinny zhodnotit veškerá relevantní zákonná hlediska, včetně toho, že sankci ukládají za více sbíhajících se deliktů. Neznamená to však, že by byly povinny své úvahy kvantifikovat, tedy váhu jednotlivých zvažovaných hledisek vyčíslit.“* Dále uvedl, že *„[j]elikož váhu jednotlivých hledisek (včetně přitěžujících okolností) nelze spolehlivě vyčíslit, bylo by možné přiřadit číselnou hodnotu jednotlivým sbíhajícím se správním deliktům pouze tak, že by byla (dílčí) pokuta určena zvlášť pro každý z nich. Tehdy by však byla konečná úhrnná pokuta nutně dána jejich součtem. Vyčíslení váhy jednotlivých sbíhajících se správních deliktů tedy nevyhnutelně vede k uložení úhrnné sankce na základě kumulační zásady, tedy v rozporu s principy trestání souběhu.“*

[28] Tento soud se v rozsudku č. j. 9 As 299/2019 – 43, též vyjádřil k argumentu stěžovatelky, že je třeba analogicky užít praxe ÚOHS, přičemž uvedl, že *„[v] projednávaném případě na tomto závěru nemůže nic změnit ani správní praxe ÚOHS (byť by s dílčími kvantitativními vodítky při ukládání sankcí počítala), jelikož není obecně závazná.“*

[29] Uvedený rozsudek se též vyjádřil k námitce, že chybějící „položkové“ vyčíslení zasahuje do vlastnického práva stěžovatelky a znemožňuje jí vymáhat náhradu škody vůči dodavateli. Nejvyšší správní soud v něm konstatoval, že *„[n]evyčíslení podílů jednotlivých sbíhajících se správních deliktů na úhrnné pokutě stěžovatelce znemožňuje požadovat náhradu škody po jejích dodavatelích. Úkolem správních orgánů je určit výši sankce (pokuty), nikoli výši škody. Je věcí stěžovatelky, aby si posoudila, zda je jí třetí osoba povinna nahradit škodu, včetně*

pokračování

toho, zda pro vznik této povinnosti byly naplněny nezbytné podmínky (nevylučuje její vznik a rozsah). Jestliže v této souvislosti upozorňuje, že náhradu pokuty nemůže po dodavateli požadovat bez existence jeho zavinění [§ 4 odst. 2 písm. h) zákona o významné tržní síle], není jí ani ve splnění této povinnosti nikterak bráněno. Kasační soud proto přisvědčuje městskému soudu (...), že postupem správních orgánů nebylo zasaženo do stěžovatelčina vlastnického práva, ani se nepříčí jiným principům právního státu.“

[30] Po posouzení prvostupňového rozhodnutí i rozhodnutí žalované Nejvyšší správní soud shledal, že krajský soud postupoval správně, jestliže uzavřel, že správní orgány v nyní posuzovaném případě dostaly zákonným a judikturním požadavkům na odůvodnění správních rozhodnutí při ukládání pokuty. V napadených rozhodnutích uvedly, že v daném případě byl nejprísněji postižitelný delikt ten, který je v nich označovaný pod bodem 2 [potravina „Mleté maso mix 100 %“ nevyhověla mikrobiologickému kritériu bezpečnosti potravin, čímž stěžovatelka porušila povinnost dle čl. 3 odst. 1 písm. b) nařízení (ES) č. 2073/2005, o mikrobiologických kritériích na potraviny]. Správní orgány dostatečně popsaly hlediska a okolnosti, na jejichž základě určily v souladu s právními předpisy výši úhrnné pokuty (viz str. 29 až 38 prvostupňového rozhodnutí a str. 14 až 17 rozhodnutí žalované).

[31] Správní orgány tedy uložily úhrnnou pokutu primárně za nejprísněji postižitelný (nejzávažnější) správní delikt, přičemž při určení její výše přihlížely k tomu, že se stěžovatelka dopustila více deliktů v souběhu. Z odůvodnění jejich rozhodnutí je zřejmé, že míru, kterou se na výši pokuty podílely jednotlivé sbíhající se správní delikty, nestanovily (nevyčíslily). Stěžovatelce však nelze přisvědčit, že by se mělo jednat o nedostatek, který by způsoboval nepřezkoumatelnost správních rozhodnutí z důvodů uvedených výše.

[32] Jelikož zdejší soud nepřisvědčil názoru stěžovatelky o nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí, nemohl přisvědčit ani její argumentaci ohledně nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu (kterou stěžovatelka spatřovala v tom, že krajský soud nezrušil správní rozhodnutí, a že tedy podle ní přezkoumal nepřezkoumatelná správní rozhodnutí, čímž zatížil stejnou vadou i svůj rozsudek). Důvod kasační stížnosti ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tak nebyl naplněn.

[33] Nejvyšší správní soud nepřehlédl, že stěžovatelka podřadila důvody kasační stížnosti rovněž pod § 103 odst. 1 písm. a) a písm. b) s. ř. s. Některé dílčí argumenty v kasační stížnosti lze vskutku podřadit pod písmeno a) citovaného ustanovení (*nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení*), byť v převážné míře stěžovatelka namítala nepřezkoumatelnost správních rozhodnutí (pro nedostatek důvodů) i rozsudku krajského soudu. Uvedené platí především pro tvrzení, že krajský soud nesprávně ztotožnil kvantitu s obsahovou kvalitou odůvodnění správního rozhodnutí (viz odstavec [11] výše), či že se sice „rámcově“ vyjádřil k žalobním bodům, avšak správně neuchopil jejich podstatu a skutečný obsah (viz odstavec [12] výše; viz též část IV. kasační stížnosti). Ani v tomto směru však není kasační stížnost důvodná s ohledem na výše předestřenou argumentaci a na závěry plynoucí z judikatury zdejšího soudu citované v odstavci [24] tohoto rozsudku. Co se týče kasačního důvodu dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. (podle něhož lze kasační stížnost podat pro *vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel,*

*nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytrýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost), Nejvyšší správní soud uzavírá, že kasační stížnost *de facto* neobsahuje námitky podřaditelné pod citované ustanovení. Ani v této souvislosti proto nemůže být důvodná.*

[34] Závěrem zdejší soud dodává, že nevyhověl stěžovatelčině návrhu na nařízení soudního jednání, neboť dle § 109 odst. 2 s. ř. s. rozhoduje o kasační stížnosti zpravidla bez jednání. Žádost stěžovatelky o nařízení jednání přitom sama o sobě nezakládá povinnost soudu jednání provést (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2005, č. j. 8 Aps 1/2005 – 82, č. 932/2006 Sb. NSS); otázka, zda Nejvyšší správní soud jednání nařídí, je plně na jeho uvážení. Svůj návrh stěžovatelka zdůvodnila především precedenčním významem projednávané věci. Jak je však shora uvedeno, příslušné právní otázky již byly dříve tímto soudem judikovány. V projednávaném případě soud nepovažoval nařízení jednání za potřebné, ani neprováděl dokazování (viz § 109 odst. 2 s. ř. s.), a proto rozhodl ve věci bez jednání.

[35] Jelikož kasační stížnost není důvodná, Nejvyšší správní soud ji za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. rozsudkem zamítl.

[36] O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka byla v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšná, právo na náhradu nákladů řízení jí nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka – žalovanou – nebylo v jejím případě prokázáno, že by jí v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady převyšující rámec její úřední činnosti vznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že se žádnému z účastníků náhrada nákladu řízení nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. března 2021

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu